

jeg kan ikke sige bestemt hvormange, men det var i hvert Fald over 20,000 Mand for at blive besat, og den forbrede Maanedet til at blive udrustet. Naar man efterlod en saadan Flaade under overordentlig krigeriske Forhold i en slet befættet Stad og tilmed sendte Hæren bort fra Sjælland, saa er der rimeligt, at det kunde friste en Magt til at komme sin Medbeiler i Forkjøbet ved at bemægtige sig denne forsvarsløse Flaade; men saadanne Forhold bør og kan man let forebygge en Gjentagelse af.

Nær: Hvis jeg ikke skulde være saa heldig med saa stor Klarhed i Tanken at kunne belyse de forskjellige Punkter i og navnlig Manglerne ved Udstilligt af, hvad vi have hørt, som jeg selv kunde ønske, saa haaber jeg, at man vil undskylde det, da det er to Dage siden, at jeg begjærede Ordet. Det er nu paa 4de Dag, at vi forhandle om denne Sag. Jeg siger ikke dette for at rette nogen Bebreidelse til nogle af de foregaaende Talere; thi Sagens Vigtighed er tilstrækkelig til at begrunde, at Enhver føler sig knyttet til den og lader sine Foredrag blive længere end i hvilken som helst anden Sag. Dette er den ene Side af Sagen, som gjør, at man efter saa lang Tids Forløb kan have tabt nogle af de friske Tanker. Dernæst er der i Mellemtiden udtalt en Del, som vil forforde den Tid, som jeg vilde benytte til at tale i, idet andre Medlemmer, og deriblandt navnlig min ærede Nabo tilvenstre (Th. Nielsen) har omtalt forskellige Ting, som jeg derved bliver forfærmet fra at udtale mig om. Jeg vil tilstaa, at det Foredrag, som vi igaar hørte fra det ærede Medlem, i forskellige Punkter har gjort det overskødigt for mig at udtale mig; jeg slutter mig — jeg kunde sige helt og holdent, fra Begyndelsen til Enden — til det ærede Medlems Foredrag; men der er naturligvis forskellige Punkter deri, som tiltalte mig mere end andre. — Jeg vil begynde med det ærede Medlem, som sluttede Forhandlingen igaar, nemlig det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgkreds (Dinesen), fordi han, saavidt jeg veed, var den Æneste, som kritiserede den Afvigelse i Flertallets Motivering, som et æret Medlem og jeg have tilladt os. Svad det ærede Medlem derom sagde var kort, men det var i og for sig fyndigt, og — jeg vil ikke sige bittert, men det var skarpt. Hvis jeg ikke hørte feil i Diebliffet, da det ærede Medlem udtalte sig, vare hans Ord saaledes: Det vilde være at handle som Daarer, om vi vilde stole paa Traktater. Men vi have heller ikke sagt i vor Betænkning, at vi stode paa Traktater, og jeg indrømmer det ærede Medlem, at der har været en Tid, da man ganske anderledes har stolet paa Traktater, end man nu kan. Forøvrigt vil jeg sige det ærede Medlem, at jeg har benyttet min politiske Fader i dette Tilfælde, som jeg har gjort det i mangfoldige

andre. Svad jeg har fremsat i Betænkningen, er ingen Opfindelse af mig, det tilstaaer jeg; men jeg er saa meget med og har læst saa meget Historie, at jeg tror, at det deri Udtalte ikke for tjener saa megen Kritik, som det ærede Medlem gav det. Det Kritiske skulde være dette, at vi nu igjen vilde sætte vort Haab og vor Tid til nye Traktater og navnlig til Neutralitetstraktater. Det er ganske vist, at jeg ikke hører til de sangvinske Medlemmer, der tro paa Danmarks fremtidige Bestaaen — i alt Fald har jeg kun et meget svagt Haab derom, allermindst naar man gaar den Vej, som de ærede Herrer foreslaa os — hvis det ikke kan lykkes os at opnaa en lignende Stilling som de Stater, vi have nævnt i vor Motivering. Jeg haaber, at det ærede Medlem vil indrømme mig, at hvorvel det kan være sandt, at man ikke i den Tid, der gaar nærmest forud for nærværende Tid, i Europa har vist den største Respekt for de folkelige Traktater, saa kan denne Tid være forbigaende, og vi kunne haabe, at den Tid vil komme, da man respekterer Aftaler og sluttede Traktater ligesaa godt, som man har gjort det i Fortiden. Men hvorfor det ærede Medlem og jeg ere komne til en saadan Motivering, er, fordi den tilhører den afdøde Mand, som jeg har henpeget paa, og som jeg haaber, at det ærede Medlem vil indrømme, specielt i de Spørgsmaal, hvortom der her er Tale, har havt et temmelig klart Blik paa Tingene; i alt Fald er han den, som jeg ser op til som den bedste Veileder i saa Henseende. Jeg tør nok uden Overdrivelse sige, at han tidligere har paavist den Vej, som man skulde gaa; men man gif den ikke, og saa gif det os derefter. Jeg kan hufte, at han engang, da man lod ham høre, at han var saa rask med Profetier, svarede: Desværre, mine Profetier gaa altsor ofte i Opfyldelse. Og det var sandt. Men hvorum Alting er, dersom ikke den høie Regjering kommer dertil, at den vil søge gennem de europæiske Magter at skaffe os en neutral Stilling, tror jeg ikke, at nogen som helst Krigsforberedelse — den være stor eller lille — kan frelse os, og paa den anden Side, dersom man kan opnaa en saadan Stilling, skal jeg være ligesaa villig som det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (N. Jensen) igaar til at gaa med til, hvilket som helst Udgifter man forlanger, for at hævede og opretholde en saadan Stilling (Th. Nielsen: Det er for meget). Det bliver sagt, at det er for meget; det kan gjerne være, og jeg har heller ikke bunden mig i den Grad, at jeg ikke skulde forbeholde mig Ret til at tage det under Overveidelse, naar den Tid kommer. Men jeg vil ogsaa sige til min ærede Nabo, at naar vi først have en anerkjendt neutral Stilling i Europa, forekommer det mig, at det næste Skridt maa være det, at vi saa nær som muligt opfylde de Betingelser, som Magterne stille for, at vi kunne faae en saadan Stilling,